

Eszeveszetten rohan ki az asszony, aki már eddig is feszülten figyelte, hogy mit művel az a megbolydult ember odakünn.

Viszi, támogatja be a morgolódo hordóra húzott hálóinget, s fekteti az ágyra.

— Ej, Jenő, hát mit csináltál?

— Hidat akartam, — sziszeg fájdalommal a férfi. — Jaj hátam... pont a lapockámra estem... sikos az a kő...

Az asszony anyáskodva mosolyog:

— Te, te... te hóbotos! Nem a kő, hanem nem való ez már neked... Nem vagy te artista, nem így néznek azok ki, nem láttad máma a filmen? — és mikor a férfi méltatlankodva felhörkan, s talán azt akarja kérdezni, hogy mi kifogás van ő ellene, akkor még gügyögőbb és még anyáskodóbb hangon hozzáteszi:

— Na, fordulj hasra, hadd kenegesse meg a te kis feleséged azt a szegény lapockát!

A nehéz test ágyat recsegtetve fordul hasra és jóleső nyöszörgéssel tűri, amint az értő asszonyi kéz kellemes zsidbadtsággá masszírozza a hasogató fájdalmat.

— Úgy, úgy... egy kicsit lejjebb... egy kicsit balra... igen ott... hajde jó...

Már nem morc a hangja, sőt szerelmes.

Mert így masszírozni, mint az ő felesége, talán még a legkisebbik Rys lány sem tud...

MAGYAR V. LÁSZLÓ VERSEI

A homoki szél

*Homokból kiflit, dombot gyúr a szél,
ha kedve tartja: könnyű táncra kél, —
s hol várnak rá a szőlős hajlatok:
a tőkék közt borizú dalba fog.*

*Hol megfáradt, ezüsthajú apó,
hol mint a játszi gyermek, megkapó, —
és nékem simogatja kedvesen
karcsú asszonnyá barna kedvesem!*

Nyitott tenyérrel

*Nyitott tenyérrel állok itt előtted
s kitárul így eléd a száz titok:
magam mutatva
vonulnak hosszú sorban
a képek,
hangulatok.*

*Velem vagy, úgy betöltve mindenem,
mint lombokat a zöld, szívet a vér, —
szelíd szemed csitítja zöld szemem,
ha tó-nyugalmát
tajték-lábú szél zilálja szét*

— ha roppan benne, mint a jég
a síkos csüggedés.
Te óvsz... ha száll felém a szürke gond:
eléje lépsz, s az hópihékre hull,
vidám harangok érci torka zsong
s a hó elolvad lépteink nyomán!

Miért vitázom érted szüntelen?
Az álmaink
összeformnak milliók szívével — —
miként acélkohók ölén az érc,
s az öntőforma is gyümölcsöt érlel

— de mondd! mivé is érlelhetsz te engem?
s mivé érlellek én?
Csak azt tudom: midőn kívül a fém,
az ember
izzadtságfényes arccal
föléhajol: mit alkotott? — bár tudja jól,
akár az ég a tenger titkait,
mégis
föléhajol.

Eszedbe jut az április, ha rám figyelsz,
ereimben tavaszi csikók rohannak...
mindennek a szívem az oka:
egyszer ilyen,
másszor olyan —
kitör belőle szárnyas álmokon
a változó, a lázas ifjúság
s a csillagokkal új, igaz rokon
az égen égve, zengve így fut át!

De nézd,
ha féket ránt az értelem:
reám
a bölcs folyónak oly nyugalma hull,
amely szelíden csillan át a gátak
falán, hogy égisz érne szótlannul,
de hajtva egyre zúgó turbinákat
a munka boldog áradásaként
magát a végtelenbe osztja szét.

Ki nem találja még magát,
de hord ígéretet:
én erre tartok — jó nyomon —
a többivel —
s veled.

Az erjedés — bár féktelen —
nemes tüzet terem
s így minden évnek van bora,
ha eljutott a must oda,
hogy borra csendesül.
Kivet magából szennyezést,
ülepít salakot,
s akkor hevít, akár a tűz
és akkor, mint a drágakő
ragyog!

Kezünk alatt a munka zeng, s dalunk ad
harmóniát a fürge, friss ütemnek,
az emberek mind vélünk énekelnek
s ez ad nyugalmat bővülő agyunknak.
S miközben építünk, fonunk, szövünk,

kovácsolunk, vetünk, a bányá izzaszt,
ha könyvsorokra görnyedünk:
szobrász se véssen gondosabbra minket!
— de mi: szobrászi gonddal műveinket!

Kormos kémények fekete füstjén
hízik az este ... sötétedik...
Hallod?...
a napok válla éjjel összekoccan, ...
s ha nap ragyog, ha este sodra ring,
készülnek majd serényen
s egyre jobban
formázva szobraink!

Emlékszel a dalra?
„Apám, s az utca megnevelt — —
adott az élet iskolát
— különbet adni sem lehet —
batyut kötött:
»mehetsz tovább!«
s ha botladozva görnyedek,
ha állok tétován,
ha arcom gyöngye szétpereg,
ajkam remeg
— az utam oly határtalan! —
kihuzom jól magam, miként a fák,
s tovább megyek!

Ha úgy kívánja illemem:
sapkám szerényen leveszem,
meg összegyűröm, forgatom...
de ott,
ahol szivem kiált,
robogja forgalom,
sikoltja sín,
harsogja gyár:
»az elme újat alkotott!«
»a hősök árnya erre jár...«
úgy zeng, úgy muzsikál
az utca,
a táj —
homályosul szemem
és a sapkámát megkapottan,
öntudatlanul
kezembe veszem!

Vonásaid
a szellő-rezdülésre festhetem,
— hajlása lankás hegyhalom
egekre vont varázsa,
amint a fények megnövesztenek.
Előtted állok
nyitott tenyérrel:
itt vagyok —
s így vonulnak a képek,
hangulatok.

Mindennek a szívem az oka:
egyszer ilyen,
másszor olyan, —
kitör belőle szárnyas álmokon
a változó, a lázas ifjuság
s a csillagokkal új, igaz rokon
az égen égve, zengve így fut át!